

MYSLEL SI, ŽE **ONA** JE OBĚTÍ
NETUŠIL, ŽE TO JE **ON**, KDO SE MUSÍ BÁT

METODA 15/33

SHANNON KIRK

Shannon Kirk

METODA 15/33

Copyright © 2015 by Shannon Kirk

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Petr Červený, 2017

Obálka © KREATIKA s.r.o., 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-272-4 (pdf)

Shannon Kirk

METODA 15/33

Přeložil: Petr Červený

*Věnováno Michaelovi a Maxovi,
mým miláčkům*

„Vývoj lidského mozku se dá charakterizovat jako postupný
rozvoj výkonné sítě, která dokáže uspořádat své vlastní procesy
prostřednictvím složitých interakcí mezi geny
a okolním prostředím.“

- *Karns a kolektiv, 11. červenec 2012, Journal of Neuroscience,*
Pozměněné krosmodální procesy [zkrácený název]

PODĚKOVÁNÍ

Velké poděkování patří mé rodině za podporu a čas, který mi věnovala. Mému manželovi Michaelovi, který mi nosí kávu do pracovny, bez tebe bych to nedokázala, díky tobě se nikdy nevzdávám. Děkuji svému synovi Maxovi, který mi, navzdory svému mládí, nikdy nezapomněl vyjádřit podporu a který mne nevědomky zasoboval pocitem „lásky“, kdykoli se v tomto příběhu vyskytl. Dále děkuji svým rodičům, Reichovi a Kathy, kteří přečetli všechny předběžné verze, jež jsem sepsala, a nejenže mne v mém úsilí podporovali, ale poskytli mi i skvělou zpětnou vazbu. Poděkování patří i mým bratrům, Adamovi, Brandtovi a Mikeovi, vše se zdá snazší, když vím, že vás mám za zády. Děkuji Beth Hoangové, sestřenici, která se stala mou sestrou; bez tvých připomínek a upřímnosti bych tuto knihu nikdy nedokončila. Děkuji všem svým přátelům a rodinným příslušníkům za to, že mne nenechali na holičkách. Zvláštní poděkování patří mé spřízněné duši, Michaelu C. Caponemu, vynikajícímu rapovému a bluesovému hudebníkovi. „*Soustrěd' se. Prosím. Soustrěd' se. Dýchej.*“ V této knize jsem použila verš z jeho písně „Hate What's New Get Screwed By Change“. Mikeova hudba je mou múzou a já jsem mu vděčná za všechny jeho texty.

Vzhledem k tomu, že jsem laik, využila jsem mnoha různých zdrojů, abych mohla vysvětlit taková složitá témata, jakými jsou krosmodální neuroplasticita, pozměněné krosmodální procesy, a další vědecká problematika, která je zcela mimo mé chápání. Níže uvedené publikace mi poskytly neocenitelnou pomoc: „Super Powers for the Blind and Deaf“, Mary Batesová, *Scientific American*, 18. září 2012; „Altered Cross-Modal Processing in the Primary Auditory Cortex of Congenitally Deaf Adults: A Visual-Somatosensory MRI Study with a Double-Flash Illusion“, Christina

M. Karnsová, Mark W. Dow, a Helen J. Neville'sová, *The Journal of Neuroscience*, 11. červenec 2012.

Děkuji své agentce, Kimberley Cameronové za to, že mi dala šanci. Děkuji za tvoji trpělivost při prokousávání se stohy popsaných papírů, za to, že jsi vytočila důležité telefonní číslo a změnila mi život. Pracovat s tebou je radost, ztělesněné štěstí. Děkuji nakladatelství Oceanview Publishing, Bobovi a Patovi Gussinovým, děkuji, že jste této knize dali šanci, za vaše nadšení, neocenitelné rady a podporu. Děkuji kolektivu Oceanview Publishing: Frankovi, Davidovi a Emily za podporu, které se mi z vaší strany dostalo a za to, že jste mne přijali mezi sebe.

~ *Carpe diem každý den* ~

KAPITOLA PRVNÍ

4.–5. DEN V ZAJETÍ

Už čtvrtý den ležím na zádech a plánuji jeho smrt. Na mém virtuálním seznamu si odškrtnávám jednotlivé položky a tato činnost mi přináší úlevu... *rozvrzaná parketa, červená pletená pokrývka, vysoké okno, holé trámy, klíčová dírka, moje situace...*

Vybavuji si své myšlenky z minulosti a ty se mi vracejí, jako by byly součástí přítomnosti. Zdá se mi, že už je zase tam venku za dveřmi, i když od té doby uběhlo už sedmnáct let. Možná, že se má minulost přemění ve věčnou přítomnost nejspíše proto, že jsem díky své propracované strategii dokázala přežít v detailech každé jednotlivé hodiny a vteřiny. Po celou dobu těch nevýslovných muk jsem byla na všechno úplně sama. A nyní je načas, abych s pýchou prohlásila, že konečný výsledek, můj nezpochybnitelný triumf, není ničím menším než mistrovským dílem.

Když jsem se 4. Dne svého zajetí zabývala seznamem položek vlastních výhod a v hrubých rysech plánovala pomstu, to vše bez pomoci psacího náčiní, pouze v imaginární rovině možných řešení, dospěla jsem k názoru, že tento rébus rozhodně vyřešit musím... *rozvrzaná parketa, červená pletená pokrývka, vysoké okno, holé trámy, klíčová dírka, moje situace... Jak to vše spolu souvisí?*

Znovu a znovu jsem nad tou hádankou hloubala a pátrala po dalších možných výhodách. Ach ano, samozřejmě, ten kbelík. *Ach ano, ano, ano, ten postelový rám s pružinou je nový, nechal na něm igelitovou fólii. Dobrá, takže znovu, musím na to přijít. Holé trámy, kbelík, postelový rám, igelitová fólie, vysoké okno, uvolněná parketa, červená pletená pokrývka a...*

Každé položce jsem přidělila číslo, aby věci dostaly pevný řád. Rozvrzaná parketa (*Položka č. 4*), červená pletená pokrývka (*Položka č. 5*), fólie... 4. Dne ráno mi připadalo, že dál už seznam rozšířit nelze. Bude však toho potřeba ještě víc.

Okolo poledne mne z úvah vyrušilo zavržení parket za dveřmi ložnice mé vězeňské cely. *Určitě je to on. Čas oběda.* Západka se posunula zleva doprava, zarachotil klíč v zámku a dovnitř vtrhl on, aniž by se ze slušnosti, aspoň na zlomek vteřiny, pokusil zastavit mezi dveřmi.

Stejně jako kdykoli předtím táč s tím samým jídlem upustil na mou postel. Bílý hrnek s mlékem, dětský šálek s vodou. Porcelánový talíř s motivem výšivky zobrazoval ženu s hrncem v rukou, po jejím boku stál muž s kloboukem zdobeným péry a se psem u nohou. Plátek kiše s vejcem a slaninou se nesměle dotýkal krajíce domácího chleba. Ten talíř jsem nenáviděla natolik, že kdykoliv si na něj dnes vzpomenu, poleje mne horko. Zespoda talíře bylo napsáno „Wedgwood“ a „Salvator“. *Tobľe bude mé páté jídlo na cestě k vykoupení. Ten talíř ž hloubi duše nesnáším a jednoho dne si to s ním vyřídím taky.* Vypadalo to, že pro oběd i večeři používá ten samý talíř, hrnek i šálek. Tak to bylo ode Dne 3. mého zajetí. První dva dny jsem strávila v dodávce.

„Ještě trochu vody?“ zeptal se svým odměřeným hlubokým monotónním hlasem.

„Ano, prosím.“

Přesně takhle to probíhalo ode Dne 3., což mne, jak se domnívám, přivedlo na myšlenku zosnovat tajný plán. Otázka, jestli chci více vody, se stala součástí každodenního rituálu. Rozhodla jsem se odpovědět „ano“ a odpovídat tak pokaždé, i když tato reakce vůbec nedávala smysl. *Proč by mi vlastně nemohl přinést větší sklenici vody? Taková neefektivnost. Otočí se, zamkne za sebou dveře, v potrubí ve ždi to zaškrundá a voda vytryskne hlasitě na dno dřezu někde v prostoru za klíčovou dírkou, kam můj zrak nedohlédne, a on se potom objeví s kelímekm vlažné vody. Proč? Prostě proto – mnoho věcí na tomto světě se nedá vysvětlit a to samé platí i o nelogičnosti skutků mého vězňatele.*

„Děkuji,“ řekla jsem, když se vrátil.

O Hodině 2. Dne 1. jsem se rozhodla, že se budu snažit chovat naoko slušně, jako školačka, protože jsem přišla na to, že tímto způsobem bych mohla svého vězňatele, muže okolo čtyřicítky, ošálit. *Musí mu být něco přes čtyřicet, je přibližně stejně starý jako můj otec.* Byla jsem si jistá, že budu schopna tohle hrozná a nechutné monstrum nějak přemoci, a to mi bylo pouhých šestnáct.

Oběd Dne 4. měl stejnou chuť jako oběd Dne 3. Byla to však možná právě tato strava, která mi poskytla to, co jsem potřebovala. Díky ní jsem si uvědomila, že mám k dispozici mnohé další výhody: čas, trpělivost a nespoutanou nenávist. Když jsem opět usrkávala mléko z masivního hrnku, všimla jsem si, že kbelík je opatřen kovovým uchem, jehož oba okraje mají ostré hrany. *Potřebuji ho nějak odmontovat, to je to zásadní. Mohu si ho pak přidat na seznam svých výhodných položek...* Tou dobou jsem si již také uvědomila, že mne můj věznitel drží v nějakém vyšším patře budovy, ne ve sklepě, jak jsem si původně myslela. Podle vrcholu koruny stromu za oknem a podle tří schodišť, které jsem byla nucena vystoupat po cestě do mé cely. Přesvědčení, že se nacházím ve třetím patře, bylo téměř neotřesitelné. Výšku své cely nad zemí jsem vnímala jako další výhodu.

Zvláštní, že ano? 4. Den v zajetí a já se vůbec nenudím. Někdo by si pomyslel, že několik dní samoty v uzamčeném pokoji se začne projevovat na vašem mentálním stavu, ale já měla štěstí. První dva dny jsem se pohybovala z místa na místo a díky diletantské chybě či nevýslovné hlouposti mého věznitele jsem z dodávky, ve které mne převážel, viděla ven, i když měla tónovaná skla. Vidět nebylo pouze dovnitř. Naši trasu jsem pečlivě sledovala a ukládala si ji na pevný disk svého mozku. Její nejmenší detaily jsem vlastně nikdy nevyužila, ale proces přepisu a vypalování dat do věčné paměti mne zaměstnával po mnoho dní.

Pokud byste se mne dnes, po sedmnácti letech, zeptali, jaké kytky rostly u výjezdu číslo 33, odpověděla bych, že kopretiny, hojně prorostlé květy jestřábníku. Na požádání vám popíšu barvu oblohy – mlhavý modrošedý pás, nořící se do šmouhy bláta. Stejně tak si vybavím každou náhlou změnu, například bouřku, která vypukla 2 minuty a 40 vteřin poté, co jsme projeli okolo trsu těch květín. V tom okamžiku černá nebeská masa začala chrlit jarní krupobití. A k tomu dodám, že ledové krystaly velikosti hrachu přinutily mého věznitele zastavit pod silničním nadjezdem, třikrát si hrubě ulevit a vykouřit cigaretu, obloukem zahodit její nedopalek a vydat se opět na cestu. To se stalo přesně 3 minuty a 10 vteřin poté, co první ledová kroupa dopadla na kapotu té zpropadené dodávky.

Postranní okno dodávky, z kterého jsem měla solidní výhled, a neurvalý způsob, kterým mne do ní usadil, mne vedly k rychlým závěrům: můj únosce je přihlouplý opičák, nastavený na automatický režim, vojenský dron. Nutno však uznat, že v křesílku přišroubovaném k podlaze dodávky se mi sedělo pohodlně. A za zmínku snad ještě stojí, že navzdory tomu, že se mi páska přes oči stále uvolňovala, můj únosce byl příliš pohodlný nebo roztržitý na to, aby mi ten umaštěný šátek pořádně utáhl. A tak jsem si mohla přechyst na ukazatelích, že směřujeme západním směrem.

První noc spal 4,3 hodiny, já jsem usnula na dobu 2,1 hodiny. Cestovali jsme nepřetržitě dva dny a jednu noc a dálnici jsme opustili výjezdem číslo 74. A radši se mne vůbec nevyptávejte na neskutěčně trapné pocity, které jsem zažívala při zastávkách na vykonání potřeby na opuštěných odpočívadlech.

Když jsme sjeli ze silnice, dostali jsme se na konec nějaké prašné cesty. Auto zvolna sjelo mimo ni a já se rozhodla začít počítat opakovaně do šedesáti. Jednadvacet, jednadvacet, jednadvacet... v okamžiku, kdy jsem napočítala 10,2 krát do šedesáti, auto se zastavilo, motor zakašlal a ztichl. *Stojíme někde 10,2 minut od dálnice.* Přes horní okraj uvolněné pásky přes oči jsem zahlédla kus pole ponořeného do šedi rozbřesku, které ještě částečně ozařoval svit dozrívajícího úplňku. Povívající konce větví stromu chrastivě dootíraly na kapotu auta. *To bude vrba. Jako u babičky. Toble však není babiččín dům.*

Stojí venku u boku dodávky. Jde si pro mne. Musím odtud pryč. Nechci odtud pryč.

Postranní dveře zaskřípěly a s hlasitým bouchnutím se otevřely. Nervózně jsem sebou trhla. *J sme na místě. Už to tak vypadá.* Srdce se mi rozbušilo závratnou rychlostí třepotu křídel kolibříka. *J sme na místě.* Na čele mi vyrazil pot. *J sme na místě.* Svaly na pažích se mi křečovitě napjaly, ramena mi ztuhla do tvaru písmene T. *J sme na místě.* Tlukot mého srdce by snad dokázal způsobit zemětřesení nebo zvednout hladinu oceánu do mocné tsunami, takové rány to byly.

Zvenčí mne ovanul čerstvý vzduch, jako by se chtěl prodrat okolo mého věznitele dovnitř, jako by mne chtěl utěšit. Na zlomek vteřiny jsem pocítila jeho chladivé pohlazení, ale přítomnost mého

únosce ho v následném okamžiku potlačila. Nemohla jsem si ho přes napůl shrnutou pásku přes oči pořádně prohlédnout, přesto jsem cítila, jak nepohnutě na mne zírá. *Na co tak civíš? Na mladou holku, připoutanou lepicí páskou ke křesílku v úložném prostoru trojí zkurvený dodávky? Připadá ti to normální, ty zrasanej idiote?*

„Nezkoušej křičet, brečet nebo žadonit o slitování, jako to dělaly ty ostatní,“ utrousil a znělo to, jako by se probudil z nějaké letargie, která ho do tohoto okamžiku ovládala.

Chtěla jsem ho nějak vyvést z míry, a tak jsem prudce otočila hlavu směrem k němu, jako kdyby mne náhle uhranul. Asi se mi to nepovedlo, ale přesto jsem měla dojem, že o kousek ustoupil.

„To by se ti líbilo, co?“ řekla jsem.

„Drž hubu, ty pošahaná kurvičko. Mně je u řiti, jak to dělají děvky, jako jsi ty,“ řekl chvatně a nahlas jako by se chtěl ujistit, že je pánem situace. Vzhledem k tomu, že se nesnažil svůj hlas tlumit, usoudila jsem, že jsme sami – ať už jsme kdekoli. *Toble nevypadá dobře. Klidně si tady huláká na celé kolo. Jsme tu úplně sami.*

Když se chytil za rám dveří, dodávka se lehce zakývala. Vyhoupil se dovnitř a zafuněl vynaloženým úsilím. Ucítila jsem zápach cigaret. *Typickéj, nechutnej tlust'och.* Obrisy jeho postavy se ke mně přiblížily a v ruce se mu zaleskl stříbřitý ostrý předmět, na který náhle dopadlo stropní světlo. Dostal se až na dosah ruky a já ucítila nechutný odér mužského těla, které tři dny nevidělo sprchu. Z pusy mu páchlo po zksylé polévce. Odporem jsem svráстила čelo a zadržela dech.

Přestříhl mi pásku na rukou a na hlavu mi nasunul papírový pytel. *Aha, ten pitomec si uvědomil, že ta páska nefunguje.*

Smířená se svým osudem jsem si v křesílku přišroubovaném k podlaze vozu palčivě uvědomila, že nemám absolutní ponětí, co mne čeká. A tak jsem ani neprotestovala, když jsme vykročili směrem k nějaké zemědělské usedlosti. Mému úsudku napovídal ten fakt, že mne do nosu udeřil zápach pasoucího se dobytka a do lýtek začala šlehat vysoká stébła obilí.

Chladivé noční povětrí Dne 2. proniklo k mé kůži i přes zmačkaný černý plášť do deště, který jsem měla na sobě. Díky uvolnění pásce přes oči jsem i přes pytel na hlavě postřehla, že cestu ozařuje jasné měsíční světlo.

S pistolí v zádech jsem kráčela ve svém částečném oslepení za měsícem, jako by mne svým svitem přitahoval. Prodírala jsem se po kolena vysokým obilným porostem a přitom počítala do šedesáti. Zvysoka jsem našlapovala a na každý krok spotřebovala jednu vteřinu; on supěl za mnou svým tempem zabijáka. A tak jsme pokračovali v naší dvoučlenné přehlídce: *raz, svist, dva, svist, tři, svist, čtyři*.

Můj truchlivý pochod by se dal přirovnat k pouti odsouzeného námořníka po prkně vstříc chladivé vodní smrti a já si uvědomila svou první výhodu: *terra firma* – pevná půda pod nohama. Potom jsem pocítila, že se terén začíná vlnit a jeho členitost zakryla měsíc. Měkká půda se pod mými zbytečně těžkopádnými kroky prohýbala a okolo mých odhalených kotníků se zvedaly obláčky suchého prachu: nejspíše kráčíme po šterkové pěšině. Z obou stran na mé paže dotíraly konce větví stromů.

Žádné světlo + žádná tráva + pěšina + stromy = Les. Toble nevypadá dobře.

Jako by se najednou moje tepenná frekvence a srdeční puls začaly rozcházet. Vybavila jsem si noční zprávy, v nichž se mluvilo o jiné mladé dívce, kterou našli v lese v nějakém jiném státě, daleko odtud. Tehdy mi její tragický osud připadal tak vzdálený, tak odtržený od reality. Její tělo zbavené nevinnosti a s useknutými rukama, našli zahrabané v mělkém hrobě. Kojoti a kuguári pak dokonali své zkázonosné dílo pod krvežíznivým dohledem netopýrů a soucitným zrakem nočních ptáků.

Přestaň na to myslet... počítej... nezapomeň počítat... pokračuj... soustřed se...

Mé pochmurné myšlenky mne vyvedly z rovnováhy. *Spletla jsem se při počítání.* Abych zahнала černé myšlenky a dodala si odvahy, zhluboka jsem se nadechla a zpomalila cval svého srdečního svalu, tak jak mne to učil táta při lekcích džiu-džitsu a tai-či. A jak o tom psali v učebnici pro mediky, kterou jsem měla ve své sklepní laboratoři.

Náhly nával strachu, který mě přemohl při vstupu do lesa, mne přinutil, abych své počítání posunula o tři vteřiny. Po dalších šedesáti napočítaných vteřinách pochodu v hustém lese jsme se ocitli na pásu nízké trávy, zpět pod zářivým měsíčním svitem. *Určitě jsme*

na nějaké pasece. Tohle je paseka. Nebo není? Tohle je přece asfalt. Proč jsme nezaparkovali tady? Terra firma, terra firma, terra firma.

Došli jsme na další pruh porostlý krátkou trávou a zastavili se. Zarachotily klíče a otevřely se nějaké dveře.

Spočítala jsem si a do paměti uložila celkový čas, který uběhl od chvíle, co jsme opustili dodávku: *1,1 minuta chůze.*

Budovu, do které jsme vstoupili, jsem neměla možnost si zvenčí prohlédnout, ale představovala jsem si ji jako zemědělskou usedlost omítnutou na bílo. Můj věznitel mne bez otálení začal postrkovat po schodech někam nahoru. *První schodiště, druhé...* vystoupali jsme do třetího patra, zahnuli šikmo doleva, ušli tři kroky a opět se zastavili. Zacinkaly klíče, západka se pohnula, zarachotil zámek a dveře zavrzaly. Vzal mi tašku, sundal pásku z očí a popostrčil mne do mé cely o rozměrech 3×5 metrů.

Její interiér byl ozářen měsíčním světlem, proudícím dovnitř velkým trojúhelníkovým oknem, které se nacházelo vpravo za dveřmi. Na opačném konci místnosti byla v postelovém rámu s kovovými pružinami usazena středně velká matrace. Okolo ní ležely poházené latě a příčle a další součásti konstrukce lůžka. Vypadalo to, jako by někomu došly síly při jeho sestavování nebo si nebyl jistý, jak se vše dává dohromady. Jako by to bylo plátno, které ještě není napnuto ve svém rámu a připraveno pro potřeby malíře. Pověšení provizorního lůžka sestávalo z bílého přehozu přes postel, jednoho polštáře a červené pletené pokrývky. Strop podpíraly tři holé trámy ve vodorovném směru s dveřmi, jeden přímo nad prahem, druhý v polovině místnosti a třetí nad mým lůžkem. Strop byl klenutý, a tak kdyby se někomu chtělo oběsit, trámy by pro ten účel posloužily snadno. Nic dalšího už v místnosti nebylo. Strašidelně holá a strohá, jeho jedinou dekorací bylo absolutní ticho. Možná i skromnému řeholníkovi by se zdála neútná.

Můj věznitel přistoupil ke kraji lůžka a prstem ukázal na kbelík, do kterého se mám „vychcat nebo vysrat“, když se mi v noci bude chtít na záchod. Otočil se k odchodu a jako by i měsíc na temném nebi vypustil ze svých galaktických plíc výdech úlevy. V částečně ozářeném místnosti jsem vyčerpáním padla naznak na postel a v myslí si přehrávala sinusoidu svých pocitů. *Od chvíle, co jsi opustila dodávku,*

sis prošla úzkostí, nenávistí, úlevou, strachem, nicotou. Dej se dohromady, jinak ti zbydou oči pro pláč. Potřebuji nějaký pevný bod a jediným, který by se dal použít, je neustálý odstup, který se pokouším za každou cenu udržet. K tomu ještě notnou dávku pohrdání a hlubokou nenávist – stavební prvky, kterých je potřeba pro určení tohoto pevného bodu. Vzhledem k tomu, co jsem si musela vyslechnout a čemu jsem v zajetí zatím byla vystavena, ukázaly se být tyto prvky naprosto nezbytné a lehce uchopitelné.

Musím zmínit jednu schopnost, kterou jsem ve svém zajetí vybrousila k dokonalosti. Buď mi byla dána shůry, nebo jsem ji do sebe vstřebala za dlouhá léta života ve světě mé matky, určeném kamenným řádem. Nebo mi ji vštípil můj otec, který mne zasvětil do tajů sebeobrany, nebo za to mohl přirozený instinkt. Mám na mysli chování velkých vojevůdců: vyrovnané, věčně nespokojené, rafinované, pomstychtivé a nikdy se neměnicí. Tato má vnitřní vyrovnanost pro mne nebyla žádnou novinkou. Už na základní škole výchovný poradce naléhal, aby mne vyšetřili, protože vedení školy se nezdálo má netečnost a neschopnost projevit strach. Moji učitelku v první třídě šokovalo, že jsem se nevrhla na zem a hystericky neječela, když do naší třídy pronikl ozbrojený muž a začal střílet na všechny strany. Bezpečnostní kamera potom ukázala, že jsem se zájmem sledovala jeho nervózní trhavé pohyby, potůčky potu na čele, jeho trudovitou pokožku obličeje, rozšířené zornice, těkavý pohled, tenké paže a, díkybohu, mizernou mušku. Dodnes si pamatuji, že mi to bylo naprosto jasné, měl v sobě heroin nebo LSD nebo obojí najednou – ano, ty příznaky jsem znala. Za katedrou bylo na polici pod požárním hlásičem instalováno poplašné zařízení. Předtím, než jsem stiskla jeho tlačítko, naladila jsem svůj šestiletý hlas do co největší hloubky a zakřičela do megafonu: NÁLET. Ten zhuleneček s pistolí se vrhl na podlahu a ustlal si ve vlastní louži, jak se přitom stíhl strachy pomočit.

Na záznamu z kamery, který z otázky mého vyšetření učinil prioritu prvního stupně, bylo vidět spolužáky shluklé do ječících skupinek, naši třídní, jak se vkleče tiše modlí, a mne, jak stojím na židli za katedrou a pohupuji se v bocích s megafonem proklátě nízkou, jako bych tomu všemu šéfovala. S copatou hlavou nakloně-

nou na stranu, jednou rukou si podpírající bradu, v druhé třímající megafon opřený o dětsky macaté bříško, ve tváři pobavený úsměv. Souhlasně jsem pomrkávala nad úsilím policistů, kteří klečeli na zádech toho ubožáka, a musela jsem být pohledem pro bohy.

Po dlouhé sérii testů, které jsem následně absolvovala, dětský psycholog mým rodičům sdělil, že jsem schopna velice dobře projevovat emoce, ale zároveň mám výjimečnou schopnost potlačovat pozornost a neproduktivní myšlenky. „Rentgen mozku prokázal, že čelní lalok vaší dcery, který slouží k přemýšlení a plánování, je větší než u normálního jedince. O 99 procent. Vlastně o 101 procent, popravdě řečeno,“ dodal. „Sociopat však není. Chápe a je schopna vyjádřit city. Zároveň se však od nich dokáže oprostit. Vaše dcera mi sdělila, že oplývá jakýmsi vnitřním spínačem, který dokáže ovládat a vybrat si, jestli chce zažít pocity jako radost, strach nebo láska, pokud se jí zachce.“ Odkášlal si a pokračoval. „Víte, takového pacienta jsem tady ještě neměl. Není však potřeba být génius, abychom zjistili, jaké hranice možností má lidský mozek. Říká se, že jsme schopni využít jen část jeho potenciálu. No, a vaše dcera posunula tento potenciál o něco dál. Jestli to je dobře nebo špatně, to vám nejsem schopen říct.“ Nevěděli, že jsem celou konverzaci vyslechla přes škvíru nedovřených dveří vyšetřovny a každé slovo jsem si pečlivě uložila na pevný disk své paměti.

Pokud jde o ten spínač, v tom se lékař v podstatě nemýlil. Možná to bylo řečeno zjednodušeně. Spíše se jedná o volbu, ale vzhledem k tomu, že myšlenkové volby se těžko vysvětlují, používám také výraz spínač. Ještě, že jsem měla štěstí na kvalitního lékaře. Byl schopen mi naslouchat a nesoudil mne. Věřil mi a nedával najevo skepsi. Byl přesvědčen, že v medicíně záhady existují. Když jsme se spolu poslední den loučili, přepnula jsem svůj vnitřní spínač a objala ho.

Zkoumali mne několik týdnů, vyplnili nějaké papíry a pak mne rodiče vrhli zpět do toho, co se tvářilo jako normální svět: vrátila jsem se do první třídy a ve sklepe našeho domu si zřídila laboratoř.

* * *

Třetího dne po mém únosu – první den mimo úložný prostor dodávky – jsme si s mým únoscem začali vytvářet něco na způsob

denního řádu. Jídlo třikrát denně, které mi podával na tom hrozném porcelánovém talíři, mléko v bílém hrnku, malý šálek vody, který byl následován větším šálkem s vlažnou vodou. Pokaždé, když jsem dojedla, odnášel tác s použitým nádobím a poučil mne, abych zaklepala na dveře, až budu potřebovat na záchod. Kdybych to nestihla, mám „použit kbelík“. Nikdy jsem ho nepoužila. Přesněji řečeno, nikdy jsem ho nepoužila k vykonání fyzické potřeby.

V rámci vytváření naší denní rutiny mne začali navštěvovat různí lidé. Ano, pro tyto příležitosti má páska na očích byla nasazena bezchybně, a tak jsem nemohla určit, kdo ti lidé jsou. Ale po událostech Dne 17. jsem se rozhodla sestavit si katalog podrobností, které mi později umožní vykonat pomstu nejen na mém vězniteli, ale také na mých návštěvnících. Nebyla jsem si jista, jak naložím se ženami z kuchyně o patro níže, ale nepředbímejme.

Můj první návštěvník se ukázal Dne 3. Určitě to byl lékař a rozhodla jsem se, že mu budu říkat „Doktor“. Můj druhý návštěvník se ukázal Dne 4. v doprovodu Doktora a prohlásil: „Daří se jí relativně dobře.“ Předtím se tlumeným hlasem zeptal: „Tak to je zřejmě ona?“ Začala jsem mu říkat „pan Zřejmý“.

Předtím než Doktor a pan Zřejmý odešli, Doktor upozornil mého věznitele, že mi má zajistit ticho a klid. Do konce Dne 4. se však v tomto ohledu nic nezměnilo, než jsem 4. Dne svého věznění požádala o Položky č. 14, 15 a 16.

Když se začínalo stmívat, parkety opět zavržaly. Skrze Položku č. 8, klíčovou díрку, jsem zaznamenala, že je čas *večeře*. Otevřel dveře a podal mi podnos, na něm ten hrozný talíř, hrnek mléka a šálek s vodou. *Zase kiš s chlebem.*

„Tumáš.“

„Děkuju.“

„Ještě vodu?“

„Ano, prosím.“

Zamkne dveře, v trubkách to zarachotí, zaslechnu tekoucí vodu a je zpátky.

Proč to proboba dělá takhle?

Otočil se k odchodu.

S hlavou skloněnou na prsa a tím nejsubmisivnějším tónem, jaký jsem byla schopna vyloudit, jsem řekla: „Promiňte. Vůbec nemůžu

usnout, a pokud by to nevadilo... kdybych tu měla televizi nebo rádio nebo něco ke čtení nebo papír a tužku, abych si mohla malovat... možná by mi to pomohlo.“

Byla jsem připravena na spršku hrubostí a urážek, ne-li fyzický trest za to, že jsem si tolik dovolila.

Vyhnul se mému pohledu, něco zavrčel a beze slova zmizel.

Asi o tři čtvrtě hodiny později jsem zaslechla již dobře známé zavržení parket. Vracel se, přesně v souladu s denním plánem, aby odnesl použité nádobí. Když však otevřel dveře, v náručí nesl starou přenosnou televizi a omlácené rádio, zpod levého podpaží mu trčel papírový zápisník a dětský penál z umělé hmoty. Penál růžové barvy měl dva malované koníky na obou stranách a patřil mezi ty, které vám rodiče koupí, když jdete poprvé do školy a do týdne ho někde ztratíte. Napadlo mne, že mne třeba vězní v nějaké škole. *V tom případě je už zrušená.*

„A další blbosti už ode mne nedostaneš,“ řekl, prudce zvedl podnos z mé postele, až se hrnky překotily na stranu a bříanky o prázdný talíř. Dveře za sebou přirazil mocným švihnutím paže. Zvuky. Způsobené jím a proto nepřijemné.

Nedočkávě jsem otevřela penál v domněnání, že uvnitř najdu na nejvyšším pahýl neořezané tužky.

Ani náhodou. Kromě dvou nových tužek jsem uvnitř našla pravítko a černé ořezávatko. Ze strany bylo na něm vyryto číslo 15. Okamžitě jsem tuto cenu označila jako Položku č. 15, se zvláštním přihlédnutím k jejímu ostří. Položka č. 15 má specifický význam. Pousmála jsem se nad rozpustilou myšlenkou, že ořezávatko se stává logickou součástí mého plánu, tak jako kousek puzzle zapadá do svého místa a rozhodla jsem se, že „15“ se musí objevit v celkovém názvu mého plánu na útěk.

Abych svému vězniteli ukázala, že jsem mu za jeho úsilí vděčná, zapnula jsem televizi, Položku č. 14, a předstírala, že se dívám. Samozřejmě, že mi nešlo o uspokojení jeho ega, ale takovéto lži se vymýšlejí proto, aby zmátly nepříteli a ukoľebaly je v jejich vlastní samolibosti. Potom nastane ta pravá chvíle, past sklapne a následuje rychlá smrt. Hm, možná ne tak rychlá, snad jen o nějaký čas odložená. *Musí trpět, aspoň trošičku.* Sejmula jsem kovové ucho z kyblíku a jeho ostrý konec jsem použila jako šroubovák.

Celou noc Dne 4. jsem pak usilovně pracovala a ve svém soustředění jsem okolní svět naprosto vytěsnila z mysli, včetně měsíce na nebi, který se úsvitem nového dne rozplynul do neviditelna.

Když mi ráno přinesl snídani, opět na tom hrozném talíři, ne-
zpozoroval drobný rozdíl, kterým prošla moje cela. A u oběda
jsem téměř vyprskla smíchy, když se mne zeptal, jestli chci přinést
více vody.

„Ano, prosím.“

Neměl tušení o tom, co se na něj chystá, ani jak daleko hodlám
zajít, abych spravedlnosti učinila zadost.

* * *

Bylo mi jedno, o čem v té době byly zprávy. Neutekla jsem. To je
přece jasné. A proč bych to byla dělala? Určitě se strašně zlobili.
Šíleně se zlobili, ale hůl nade mnou nezlomili. Oni byli mí rodiče
a já byla jejich jediné dítě.

„Studuješ přece s vyznamenáním. Jak s tím hodláš naložit?“
ptával se mne například můj otec.

Ještě víc je rozhodilo, když se při návštěvě lékaře dozvěděli, že
jsem svůj stav tajila celých sedm měsíců.

„Jak je možné, že je v sedmém měsíci?“ zeptala se matka gyne-
kologa, byť tón jejího hlasu neodpovídal pohledu, kterým si mne
měřila.

Ve skutečnosti jsem pouze nepřibrala „trochu na váze“, ale pod
mými nateklými prsy mi vyrostla dokonalá koule. Matka, v trapnos-
ti své vlastní deziluze, svěsila hlavu a začala vzlykat. Otec ji nejistým
pohybem objal okolo ramen, jako by nevěděl, co udělat se ženou,
která málokdy uroní slzu. Lékař se mi podíval do očí, našpulil rty
v laskavém gestu a změnil téma. Začal hovořit o nejbližší budouc-
nosti. „Musí ke mně zajít znovu někdy příští týden. Je třeba udělat
pár testů. Na recepci vám pomůžou dohodnout příští návštěvu.“

Kéž bych v té době bývala věděla to, co vím dnes, dávala bych
větší pozor a vše pochopila už tehdy. Místo toho jsem byla až pří-
liš pohlcena zklamáním svých rodičů a nepostřehla ani pohrdavý
pohled lékařovy recepční, ani chlorofylovou mlhu zahalující její ne-
místnou přítomnost. Teď si však už vzpomínám; podvědomě jsem

si tuto informaci tehdy uložila do paměti. Když jsme přistoupili k pultu recepce, ta žena s bílými vlasy v pečlivě utaženém drdolu, zelenýma očima a růžově napudrovanými tvářemi, mluvila pouze na moji matku.

„A kdypak říkal pan doktor, že ji chce znovu vidět?“ zeptala se.
„Příští týden,“ odvětila matka.

Otec se motal okolo, nakláněl se těsně k matce, až se téměř dotýkali a vypadali jako dvouhlavý drak.

Matka si jednou rukou nervózně pohrávala s kabelkou, zatímco dlaň její druhé ruky, svěšené po jejím boku, se opakovaně otevírala a svírala okolo imaginárního antistresového míčku. Sestra se zahlubovala do plánu návštěv.

„Vyhovuje vám příští úterý ve dvě hodiny? Vlastně, počkejte, tou dobou bude ve škole, že ano? Chodí na místní střední školu, že ano?“

Matka nesnášela bezduché dialogy. Za normálních okolností by se nad takovou bezpředmětnou otázkou jen ušklíbla. Za normálních okolností by na takový nadbytečný dotaz reagovala se svou příznačnou kousavostí: „Záleží snad na tom, jestli chodí na místní střední školu?“ Když ztrácí čas s nějakými hloupými lidmi či jinými zbytečnostmi, dokáže být netrpělivá a prchlivá. Nevrlá, velmi výkonná, puntičkářská, metodická a plná pohrdání, to vše jsou její charakterové vlastnosti: živí se jako litigační právník. V tomto okamžiku však byla pouze zdeptanou matkou, a tak chvatně odpověděla, zatímco listovala ve svém diáři.

„Ano, zajistě, místní střední školu. A co takhle v půl čtvrté?“

„Výborně. Tak tedy půl čtvrté, příští úterý.“

„Děkuji.“

Matka poslouchala na půl ucha a už postrkovala mne a otce směrem k východu. Recepční z nás nespouštěla oči a já, na oplátku, sledovala ji. V té chvíli mne napadlo, že si v hlavě dává dohromady příběh o „neštěstí“ mladičké dívky ze „zazobané rodiny“, který vyslepičí ve městě komukoli, kdo projeví zájem.

Zнала naši adresu ze zdravotní karty, samozřejmě, a před chvílí zjistila, že nechodím na žádnou z místních soukromých středních škol. To tedy znamená, že moc dobře ví, že bydlím pár set metrů

od státní školy. Tím pádem si jednoduše vydedukuje, kudy tam chodím – po venkovské lesní cestě, a to tedy znamená, že jsem jejím snadným potenciálním terčem. Její pátravý pohled a svraštělá kůže na kořenu orlího nosu naznačovaly, že v okamžiku, kdy se za námi zavřely vstupní dveře, její mozkové závitý začaly pracovat naplno. Možná mne klame paměť a jen si to nalhávám, ale v útržcích vzpomínek toho dne ji vidím, jak zvedá sluchátko telefonu a tiskne ho ke svým narůžovělým rtům. Zároveň si vybavuji, jak si mne pohledem těch jejích zelených očí celou dobu měří.

Matka by si mého rostoucího břicha nejspíše všimla mnohem dříve, ale byla pracovně téměř celé tři měsíce pryč kvůli nějakému soudnímu procesu na jihu státu New York. A když potom přijela domů na víkend, zrovna jsem „náhodou“ odjela se svojí kamarádkou zalyžovat si do Vermontu.

Jednou se otec za ní vydal vlakem, aby jí dělal společnost. Nechali mne doma bez dozoru, ale s důvěrou, že nic neprovedu. Já se tedy mohla věnovat domácím úkolům a dokončit své experimenty ve své sklepní laboratoři.

Nechci, aby došlo k nedorozumění: matka mne i mého otce má velmi ráda, avšak oba víme, že je lepší, když ji v období soudního stání nerušíme – v době „válečného tažení“, kdy je s virtuálními klapkami na očích pohroužena do svých kauz, z nichž 99,8 procent končí pro ni vítězně. To není špatné skóre. Obchodní společnosti ji zbožňují. Žalobci ji nenávidí. Lidé z Ministerstva spravedlnosti, Federální komise pro cenné papíry a Obchodní komise, včetně kanceláře Nejvyššího soudce, ji považují za ztělesnění d'ábla. Liberální tisk ji pravidelně očerňuje, což jí dopomáhá k tomu, že se zástup jejích potenciálních klientů rozrůstá a napomáhá jí k jejímu kreditu veleúspěšné obhájkyňe. „Zlá“, „neústupná“, „nezdočná“, „bezcitná manipulátorka“, takovými přívlastky ji častují a ona by si každý z nich nejraději zarámovala a vyvěsila na zeď své kanceláře. Opravdu je zlá? Já osobně si myslím, že je docela milá.

Můj otec se nezabýval tím, že přibývám na váze, předmětem jeho zájmu byly pouze takové drobnosti, jakými jsou kvarky a protony. Coby bývalý příslušník speciálních jednotek, který se dal na dráhu vědce, se specializuje na problematiku využití radiace v lékař-

ství. V té době usilovně pracoval na knize o využití radioaktivních balónků na léčení rakoviny prsu. Vybavuji si, že i on podlehl syndromu klapky na očích. Má matka, na „válečném tažení“, a můj otec, s termínem odevzdání projektu prakticky za rohem, byli dokonalými kulisami rodičovské nevědomosti, a tak mé postupující těhotenství zůstalo v rámci jejich uspěchaných životů bez povšimnutí. Nebyla to však otázka jejich viny, taková prostě byla realita. Všechno jsem si zavinila sama, tedy já sama a ještě někdo. A nikdy jsem toho, co ostatní považovali za „chybu“, nelitovala. Navzdory jiným, já nikdy.

Po cestě z kliniky jsem potichu seděla na zadním sedadle našeho auta. Moji rodiče se při vzájemném utěšování drželi za ruce a nezdálo se, že mne chtějí kárat. Předpokládala jsem, že matka si vzniklou situaci klade za vinu, a já se jí snažila ukonejšit tvrzením, že její kariéra s mou složitou situací nijak nesouvisí. „Mami, já ti to neudělala naschvál a věř mi, že by k tomu stejně došlo, i kdybys byla doma celou dobu a věnovala se mi. Podle dostupných průzkumů možnost, že kondom praskne, je 0,02 %, no a...“ Odmlčela jsem se, protože jsem si všimla, jak sebou otec nervózně cukl, ale přesto jsem pokračovala; koneckonců statistika je objektivní věda. „Příroda si dokáže najít cestičku i tam, kde se to nejméně očekává. Mám přece samé jedničky. Neberu drogy. Školu dokončím. Jen k tomu potřebuji vaši pomoc.“

Přesně podle očekávání se mi dostalo kázání o tom, jak jsem je zklamala, jak nezralá a nezodpovědná jsem a jak jsem si zkazila život, když jsem si měla ještě užívat mládí a vybírat si, na kterou univerzitu se nechám zapsat.

„Co nepochopím, je to, že jsi mi to neřekla dřív – proč jsi to udělala takhle. Já, já to prostě nechápu,“ řekla matka a v jejích očích se zračil neskonaleý smutek, který jsem u ní neznala. Pravda, způsob, jakým jsem jí odhalila své tajemství, byl tak trochu, řekněme, strohý. Ale nepředbíhejme.

Pokaždé, když se mne zeptala, proč jsem jí to neřekla dříve, odpovíeděla jsem, že prostě proto, že jsem nevěděla, jak jí to sdělit tak, aby ji to nenaštvalo. Pokud opakovaně potlačujete své emoce, řídíte se pak holými fakty, praktickými věcmi. Jednoznačným faktem bylo to, že jsem těhotná a nepřipadalo mi praktické matku